

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

ΤΟΥ

Τ. Τ. Λε Μπο

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ

Αυτό θα είναι το τελευταίο βιβλίο μου. Δεν πρόκειται να γράψω άλλο. Οι λόγοι φαντάζομαι θα έχουν καταστεί απολύτως σαφείς μέχρι να φτάσετε στο τέλος αυτής της ιστορίας. Να μια ενδιαφέρουσα λέξη – ιστορία. Πρόκειται για πραγματική ιστορία; Είναι απομνημονεύματα; Ή μυθοπλασία; Δεν μπορώ να απαντήσω. Ενδεχομένως να βρήκατε το βιβλίο αυτό στο ράφι με τις καταγραφές πραγματικών εγκλημάτων ή στην ενότητα των αστυνομικών μυθιστορημάτων στο βιβλιοπωλείο της γειτονιάς σας. Δεν έχει σημασία. Ξεχάστε το τελείως. Δύο είναι τα πράγματα που πρέπει να γνωρίζετε:

1. Κατόπιν ρητών οδηγιών μου, οι εκδότες μου δεν προχώρησαν σε επιμέλεια αυτού του κειμένου. Δεν υπήρξε καμία σχετική πρόταση, αλλαγές στη δομή του κειμένου ή άλλη εξωτερική παρέμβαση. Εδώ είμαστε οι δυο μας, εσείς κι εγώ.
2. Από αυτό το σημείο και έπειτα, μην πιστέψετε λέξη από όσα θα διαβάσετε.

T.T. Λε Μπο

Καλιφόρνια, 2018

Η Αρχή του Τέλους

Αύγουστος

Ο Πολ Κούπερ περίμενε έξω από ένα κινηματοθέατρο στη λεωφόρο Λα Μπρέα, κάτω από τον καυτό, μεσημεριανό ήλιο, με ένα πιστόλι στην τσέπη του κι ένα σωρό κακές ιδέες στο μυαλό του. Έβγαλε τα γυαλιά ηλίου που φορούσε, σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό του με το μανίκι της μπλούζας του και για μία ακόμα φορά ανέτρεξε νοερά στα βήματα του σχεδίου.

Πρώτα, θα περίμενε να αποχωρήσουν οι θεατές που βρίσκονταν στο θέατρο. Ο Πολ είχε καταφέρει να εξασφαλίσει θέση κοντά στην μπάρα, σε έναν προστατευμένο με διαχωριστικά διάδρομο που οδηγούσε από το κινηματοθέατρο στο πεζοδρόμιο. Οι άνθρωποι που είχαν συγκεντρωθεί εκεί για να πενήσουν θα περνούσαν υποχρεωτικά ακριβώς από μπροστά του βγαίνοντας στον δρόμο, όπου τους περίμεναν οι λιμουζίνες. Ήταν το καλύτερο σημείο για να παρατηρεί το πλήθος. Ο στόχος βρισκόταν εδώ. Ήταν σίγουρος. Κατά πάσα πιθανότητα, μέσα στο κτίριο. Λιγότερο πιθανό ήταν να βρίσκεται κάπου ανάμεσα στο πλήθος, πάντως για κάθε ενδεχόμενο ο Πολ έριχνε καμιά ματιά στα πρόσωπα των ανθρώπων που συνωστίζονταν γύρω του. Δεν τον έπαιρνε να χάσει αυτή την ευκαιρία. Μόλις εντόπιζε τον στόχο, θα τραβούσε το τριανταοκτάρι από την τσέπη του παντελονιού του και θα πατούσε τη σκανδάλη, σημαδεύοντάς τον στο πρόσωπο.

Ήταν πολύς ο κόσμος έξω από το θέατρο. Ένα πλήθος διακοσίων έως τριακοσίων ανθρώπων είχε συγκεντρωθεί περιμετρικά των διαχωριστικών. Είχαν έρθει να αποτίσουν φόρο τιμής στο νεκρό είδωλό τους. Το κινηματοθέατρο δεν θα προέβαλλε κάποια ταινία εκείνη την ημέρα. Όχι, ο χώρος είχε νοικιαστεί για μια επιμνημόσυνη δέηση, αφιερωμένη στον συγχωρεμένο Τ.Τ. Λε Μπο.

Η τελετή είχε ξεκινήσει με καθυστέρηση και είχε εξελιχτεί με βραδύτερους ρυθμούς απ' ό,τι περιγραφόταν στο πρόγραμμα. Όπως συμβαίνει σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, οι ομιλίες είχαν διαρκέσει υπερβολικά. Τι να έκαναν και οι οργανωτές; Μήπως να κατέβαζαν σηκωτούς από τη σκηνή τον Στίβεν Κινγκ ή τον Τζον Γκρίσαμ; Κι ενώ οι συγγραφείς διάβαζαν αποσπάσματα από τα έργα του Λε Μπο στο κλιματιζόμενο κινηματοθέατρο, έξω από το κτίριο οι θαυμαστές του συγγραφέα κρατούσαν σφιχτά στα χέρια τους αντίτυπα των βιβλίων, σήκωναν πλακάτ και παρηγορούσαν ο ένας τον άλλο, αντιμέτωποι με τη συλλογική, αδικαιολόγητη οδύνη τους.

Ο Πολ αισθανόταν αηδία. Οφειλόταν είτε στη μαζική υστερία που επικρατούσε ολόγυρά του, καθώς κοτζάμ γυναίκες έκλαιγαν για έναν νεκρό συγγραφέα, είτε στη ζέστη. Ενδεχομένως, σε έναν συνδυασμό και των δύο. Ή στην άφθονη βότκα που φώλιαζε στο στομάχι του. Είχε χρειαστεί να πιει μερικά ποτηράκια για να αποφύγει το τρέμουλο στα χέρια.

Δεν είχε πολύ κέφι να το κάνει. Όχι ακόμη. Είχε βιάσει τα χέρια του με αίμα, ήδη... με πολύ αίμα. Όμως, αυτή η περίπτωση για κάποιο λόγο ήταν διαφορετική. Ξεχωριστή.

Κάθε φορά που άκουγε το όνομα του Λε Μπο γύρω του, εκείνο το μαχαίρι στα σωθικά του σαν να έφερνε μια ακόμα στροφή. Παρότι το όνομα Λε Μπο ήταν πασίγνωστο, ο συγγραφέας σίγουρα δεν ήταν αναγνωρίσιμο πρόσωπο.

Το αντίθετο. Κανείς στο πλήθος δεν είχε συναντήσει τον συγγραφέα. Μπορεί να είχαν στην κατοχή τους κάθε έκδοση των μυθιστορημάτων του, ενδεχομένως και κάποιο από τα σπάνια υπογεγραμμένα αντίτυπα εκείνου του περίφημου πρώτου μυθιστορήματος, μπορεί να νόμιζαν πως γνώριζαν τον συγγραφέα μέσα από την προσεκτική ανάγνωση του έργου του, όμως κανείς τους δεν είχε δει από κοντά το ίνδαλμά τους. Κανείς δεν είχε δει καν φωτογραφία του Λε Μπο, πόσω μάλλον να τον έχει συναντήσει. Και, πλέον, δεν υπήρχε περίπτωση να τον συναντήσουν. Οι νεκροί συγγραφείς δεν εμφανίζονται σε βιβλιοπωλεία για να υπογράψουν αντίτυπα των βιβλίων τους.

Τέσσερις άνθρωποι σε ολόκληρο τον κόσμο γνώριζαν την πραγματική ταυτότητα του Λε Μπο. Κι ένας από αυτούς τους τέσσερις επρόκειτο να φάει μια σφαίρα στο πρόσωπο από το τριανταοκτάρι που είχε στην τσέπη ο Πολ Κούπερ.

Οι τζαμόπορτες στην είσοδο του κινηματοθεάτρου άνοιξαν, κι ένα πλήθος ξεχύθηκε στην ασφυκτική λάβρα του Λος Άντζελες. Προφανώς, είχαν ντυθεί κατάλληλα για την περίπτωση. Ανοιχτόχρωμα λινά κοστούμια κρέμονταν από τους λιανούς ώμους των αντρών που άνοιγαν δρόμο για να φτάσουν στα αυτοκίνητά τους. Οι περισσότεροι είχαν προτιμήσει λευκά ή κρεμ κοστούμια, αρκούμενοι σε μαύρες γραβάτες ως ένδειξη σεβασμού. Ένα πένθιμο, μαύρο κοστούμι θα τους πέθαινε, με τέτοιο καύσωνα. Οι γυναίκες ήταν πιο επίσημα ντυμένες, θυσιάζοντας την άνεση στις επιταγές του εθιμοτυπικού. Αυστηρά, μεταξωτά φορέματα αγκάλιαζαν τα πόδια τους, την ώρα που εκείνες τακτοποιούσαν τα καπέλα και φορούσαν τα γυαλιά τους.

Ο ιδρώτας κυλούσε στο μάγουλό του κι από εκεί στα γένια του. Έκλεισε στη χούφτα του την άκρη του πουκαμίσου του και σκούπισε το πρόσωπό του, αποκαλύπτοντας στιγ--μιαία μια χλωμή κοιλιά. Όταν άφησε το πουκάμισο να κρεμάσει, αυτό κόλλησε πάνω του. Ένωθε το πιστόλι βαρύ στην τσέπη του. Στο μυαλό του, επίσης. Έριξε και πάλι μια ματιά στο πλήθος, πατώντας στη βάση του διαχωριστικού για να ανασηκωθεί, τεντώνοντας τον λαιμό πάνω από τα κεφάλια των διπλανών του. Ο στόχος παρέμενε άφαντος. Άρχισε να αμφιβάλλει για το σχέδιό του. Τελικά, δεν αποκλείεται ο στόχος να μην εμφανιζόταν καν.

Και τότε, απροειδοποίητα, ο χρόνος για σκέψη έληξε.

Ο στόχος εμφανίστηκε. Στο κόκκινο χαλί. Ενάμισι μέτρο μακριά. Περνούσε από μπροστά του, περνούσε με το κεφάλι σκυφτό.

Είχε φανταστεί αυτή τη στιγμή πολλές φορές. Άραγε θα γύριζε να τον κοιτάξει, έντρομος, όταν θα ερχόταν αντιμέτωπος με την κάννη; Θα έβαζε τις φωνές; Θα είχε η ασφάλεια χρόνο να αντιδράσει;

Τον στόχο συνόδευαν τέσσερις ένοπλοι φρουροί. Προχωρούσαν συγχρονισμένα, αργά, με μετρημένα βήματα. Και ενώ ο στόχος κρατούσε το κεφάλι του σκυφτό, οι φρουροί που τον περιστοίχιζαν παρακολουθούσαν με προσοχή το πλήθος, πίσω από τα διαχωριστικά.

Με το που θα αντηχούσε εκείνος ο πυροβολισμός, οι φρουροί θα ορμούσαν πάνω του. Ήξερε πως ετοιμαζόταν να σκοτώσει άνθρωπο, μέρα μεσημέρι, μπροστά σε πεντακόσιους μάρτυρες. Κι ήξερε πως θα την έβγαζε καθαρή. Αυτό ήταν σίγουρο. Το να τη σκαπουλάρει για φόνο ήταν το εύκολο κομμάτι. Άλλωστε, ο Πολ ήταν ήδη υπεύθυνος για τουλάχιστον δυο τρία πτώματα. Ενδεχομένως και περισσότερα. Ήταν τόσο εύκολο να χάσεις το μέτρημα.

Το δύσκολο θα ήταν να τραβήξει ο Πολ τη σκανδάλη. Αυτό δεν είναι ποτέ εύκολο. Να κρατάει το διαχωριστικό με το ένα χέρι, ενώ το άλλο θα έμπαινε στην τσέπη και θα γύρευε το πιστόλι. Είπε στον εαυτό του πως θα τα κατάφερνε. Ένα ρίγος διέτρεξε τα σωθικά του, στέλνοντας γαστρικά υγρά να κάψουν το λαρύγγι του. Ξεροκατάπιε, κι ύστερα φύσηξε για να διώξει τον ιδρώτα από τα χείλη του. Η καρδιά του ηχούσε σαν τύμπανο στα αφτιά του.

Θυμήθηκε όλα όσα είχε υποφέρει. Αν υπήρχε ένας τρόπος να αντέξει τα επόμενα δέκα δευτερόλεπτα, ήταν η μανία. Την είχε ανάγκη. Έπρεπε να φουντώσει την οργή του, να τη μετατρέψει σε ασταμάτητη μηχανή που θα τον ωθούσε στην πράξη. Εκείνους τους τελευταίους μήνες δεν σκεφτόταν τίποτε άλλο πέρα από την εκδίκηση. Εκδίκηση για τις προδοσίες, τα ψέματα, τον πόνο.

Κάν' το, σκέφτηκε. Κάν' το, τώρα!

Ο Πολ άρχισε να τραβά το πιστόλι. Ξαφνικά, κοκάλωσε. Μια παλάμη είχε ακουμπήσει στον ώμο του.

Το άτομο πίσω του έγειρε εμπρός κι ο Πολ αισθάνθηκε την καυτή ανάσα στον σβέρκο του καθώς του μίλησε.

Και παρότι ο κόσμος στοιβαζόταν ολόγυρά του, και το αίμα σφύριζε διατρέχοντας το σώμα του, άκουσε εκείνα τα λόγια καθαρά, σαν σάλπισμα. Κι ήταν, πράγματι, ένα σοκ. Μια απλούστατη δήλωση. Ειπωμένη λιτά. Ο Πολ ένιωσε λες κι εκείνα τα λόγια ξετομάριασαν τη ράχη του.

«Ξέρω ποιος είσαι», είπε η φωνή στο αφτί του. «Είσαι ο Τ.Τ. Λε Μπο».